

Csorba Gábor (1986–2021)

Megdöbbenéssel, mélyen megrendülve fogadtuk a hírt, hogy Csorba Gábor kollégánk, a zempléni erdészársadalom és az Országos Erdészeti Egyesület Sárospataki Helyi Csoportjának tagja 2021. július

28-án tragikus baleset következtében eltávozott közülünk.

Egyszerű ember és lelkes, fiatal szakember volt, aki hóban-sárban, télen-nyáron, hétközben és hétvégén egyaránt szolgált, vigyázta a rá bízott erdőt és vadat. Munkáját mindig megbízhatóan, példamutatóan, lelkiismeretesen, hivatástudattal végezte.

Csorba Gábor 2009-ben a mátrafüredi erdészeti technikumban szerezte meg technikus minősítését, beváltva gyerekkora óta dédelgetett álmát – erdész lett. Az elhelyezkedése nem ment egyszerűen, korábban vadőr, közfoglalkoztatott szakmai irányító, sőt még adminisztratív munkát is vállalt, mielőtt jött a régóta várt lehetőség: az erdész gyakornoki állás az ÉSZAKERDŐ Zrt. Hegyaljai Erdészeti Igazgatóságánál.

Személyében nem klasszikus pályakezdőt kaptunk: nagyon szerette az erdőt, a vadat, ismereteit nem csak könyvekből szerezte. Gyakorlati tapasztalata, önálló munkavégzése, rugalmassága és elhivatottsága zökkenőmentessé tette beilleszkedését. Kiemelkedő gyorsasággal ismerte meg új munkahelyét, és ugyanígy alkalmazkodott nem csak a környezethez, de az emberekhez is.

Egy év elteltével már kerületvezető erdész lett. A Dorgói kerületben 1300 ha-on szervezte és irányította az erdészeti munkákat, aktívan vett részt a vadászati tevékenységben is.

Nehéz örökséget kapott, egy Decrett-díjas előd hagyatékát, melyet probléma-mentesen tudott tovább működtetni. Erdésszi munkáját mindig nagy szorgalommal, szakmai igyekezettel, alázattal végezte.

Képes volt mögé szervezni az emberi erőforrást, egyre nőtt az általa vállalt feladat mennyisége és egyre hatékonyabban, pontosan, mindig határidőre, megfelelő színvonalon teljesítette is azokat. Megismerte a hegyvidéki erdőgazdálkodást, és a saját képére tudta formálni erdészkerülete működtetését, mindennapjait. Úgy tűnt, révbe ért, azt csinálhatta, amit igazán szeret, mindig büszkén és méltósággal viselte az egyenruhát.

Kiváló kapcsolatot alakított ki kollégáival, fiatalos, lendületes csapat szerveződött Hegyalján, melynek meghatározó tagjává vált.

Soha nem kérkedett, vagy dicsekedett, csendesen tette a dolgát. Ha kérdezték mindig alapos, jól átgondolt választ adott, ha nem kérdezték, nem tolakodott véleményét elmondani.

Erdészberkekben elfogadott, hogy az ember munkájának gyümölcsét a következő generáció arathatja le, saját maga szinte sohasem, de neki az sem adatott meg, hogy figyelemmel kísérje a fejlődést.

Csorba Gábort az ÉSZAKERDŐ Zrt. saját halottjának tekinti.

Gábor! Kiss Ferenc gondolatával köszön el Tőled az ÉSZAKERDŐ Zrt., a Hegyaljai Erdészeti Igazgatóság, az OEE Sárospataki Helyi Csoportja és minden erdész-vadász kolléga: „A búcsúzás mindig nehéz, de a végleges már fájdalmat okoz.” Nyugodj békében!

Cseppely Attila

Szmetana Mihály (1940–2021)

2021. május 12-én 81 éves korában elhunyt Szmetana Mihály kerületvezető erdész. Május 27-én vettek búcsút tőle hozzátartozói, nagy számú kollégái és barátai a pilisszentkereszti temetőben. 1940. február

16-án született Pilisszentkereszten, 7 gyermekes szegény családból. Személyével ismét kevesebb lett a szegedi Erdészeti Technikum kerek 40 fős osztálya, akikből már 27-ért eljött az a bizonyos „Nagy véghasználó”.

Szmetana Mihály barátunk, a kitűnő érettségi bizonyítvány után szülőfaluja közelében helyezkedett el a szakmában–hivatásban. 1964-ben házasságot kötött és 57 évig éltek együtt feleségével. Házasságukból 1 lány és 1 fiú, 4 unoka és 1 dédunoka származott. Úgy nyilatkozta magáról *Puskás Pál* könyvében, hogy „nagyon jó kollégákkal és szakgárdával dolgoztam együtt”. Az osztálytársaival és a munkatársaival élete végéig tartotta a kapcsolatot, az erdőművelés iránti érdeklődése élete végig elkísérte.

Közel 50 év alatt a szakmai tapasztalataira mindvégig támaszkodhattak kollégái. Kerülete az erdőgazdaság legszebb kerülete volt, 800 hektár bükkössel és egyike volt azon kollégáknak, akik mindvégig megmaradtak egyszerű, tő melletti kerületvezetőnek.

Pályafutása során a jutalmazások és kitüntetések, érmek és oklevelek egész sokaságát gyűjtötte vitrinjébe. 2001-ben az „Év erdésze”, majd az Életfa plakett ezüst fokozatát is megkapta. Egyike azon kollégák-

nak, akik hosszasan sorolhatnák fel a fejük felett és pályájukon átsuhant vállalatok névváltoztatát, főnökeinek nevét, rangját és címét. Embersége, szakmaszeretete példa lehet a fiatal generáció részére.

Az egyre fogyatkozó osztály rendre megtartotta a találkozókat Szegeden, a Vásárhelyi sugárút 2.-ben lévő „Tunyogiban”, amely ma József Attila sugárút 26. 2003-ban a 45 éves találkozót Debrecen-Pallagon rendeztük, mintegy emlékezve az iskolánk egykori és többszöri költözködéseire, hányattatásaira. Iskolánk 55-ben Szegedre költözött, ahol tomatanárunk, az országos cselgáncs bajnok *Csaba Béla* bácsi külön kis iskolai szakosztályt működtetett, ahol Szmetana Mihály és legjobb barátja *Torba Gyula* is aktív versenyekekre is járó cselgáncsozók voltak. Ezen szép emlékekkel zárjunk sorainkat; jó kollégánk és barátunk, nyugodj békében, szülőfalud bükkjei alatt emlékedet megőrizzük!

Domokos Gergely

Mogyorósi Attila (1945–2021)

Emődön született. Vasváron lakott, amikor 1969-ben átvette erdőmérnöki oklevelét. Majd egy évtizeden át dolgozott a Szombathelyi Erdőgazdaság Jánosházi Erdészeti műszaki vezetőként. 1975-

ben a Közúti Igazgatásnál forgalomtechnikai művezetőként alkalmazták. Közben a Műszaki Egyetemen útipító szakmérnöki diplomát szerzett. 1977-től a vasvári körzetet üzemmérnöként irányította. Innen vonult nyugdíjba. Az Egyetemen csoporttársam volt, s mi egyszerűen Mogyinak hívtuk. Csendes, nyugodt évfolyamtárs volt az elmaradhatatlan cigarettájával. Az uzsabányai nyári gyakorlaton együtt cipeltük a karvagságú liánt a soha el nem készített függőágyunkhoz. Azóta minden találkozáskor a fejemre olvasta. Mogyi kedves, nyugodjál békében.

Kockás Pierre

